

STEZICE

5 $\frac{68}{69}$

2 T E S T I C E

88 / 88
2

OB 50. OBLETNICI KPJ (1919-1969)

V Beogradu je v dneh od 20. - 23. aprila 1919 zasedal kongres, na katerem je bila ustanovljena Socialistična delavska stranka Jugoslavije (SDSJ). S pristopom k III. internacionali je dokazala, da se bo borila za zlom kapitalizma in zmago socializma v jugoslovanski državi.

Po II. kongresu SDSJ junija 1920, se je stranka preimenovala v Komunistično partijo Jugoslavije.

Moč nove stranke je nenehno naraščala; pri volitvah v ustavodajno skupščino dobil 58 poslancev in postane tretja najmočnejša stranka v državi. Ta uspeh je prestrašil vladajoče kroge, zato se 30. decembra 1920 izdela Razglas, ki je prepovedal delovanje KP v času zasedanja ustavodajne skupščine. Ko je na dan sprejetja vidovdanske ustave Spesojc Stepić vrzel bombo na regenta Aleksandra in nek drug delavec ubil ministra notranjih zadev, je buržoazna vlada izkoristila atentate za obračun s KP. Začela se je doba preganjanja komunistov.

V letih po izdaji zakona o zaščiti države je prišlo v voastvo partije zaradi različnih stališč do spornih vprašanj. Nastali sta dve frakciji - desničarska in levničarska. Spori med obema so slabili moč partije. Krepiti se je začela spet po konferenci v Beogradu (1923), ko je zmagalo stališče, da je Jugoslavija država več narodov in da so kmetje zavezniki proletariata. Leva in desna frakcija sta bili obsojeni leta 1928, za organizacijskega sekretarja je bil izvoljen Djuro Djaković.

Zaradi nasilja monarhistične diktature je KPJ le polagoma obnavljala svoje organizacije na terenu.

Leta 1934 je prišlo iz zapora več partijskih voditeljev. Med njimi je bil Josip Broz, kar je posebnega pomena za poživitev partijskega dela. Pokrajinske konferenca v Goričanah je pokazala, kako se je ponekod že obnovila partijska dejavnost. Komunisti v Sloveniji so imeli vpliv na revijo "Sodobnost" in časopis "Ljudska pravica". Sodelovali so pri Svobodi.

Leta 1938 postane sekretar KPJ Josip Broz Tito. V partiji so ponehali frakcijski boji. Po vseh jugoslovanskih pokrajinah so se kmalu po kapitulaciji Jugoslavije začele priprave za boj proti okupatorjem.

Zmaga partizanska vojske je pokazala, kako pomembna je bila vloga KPJ. Velike zasluge pri tem ima Josip Broz Tito, ki se mu na II. zasedanju AVNOJ-a podelili naslov maršala.

Letos praznujemo 50. obletnico KPJ.

Nehote se nam vsili misel na to pomembno stranko, ki se je osnovala že leta 1919 kot SDSJ in se leta 1920 preimenovala v KPJ. Njan pomen je bil vsestranski. Poglavitno pa je bilo to, da je vključevala ljudi-borce, ki so vztrajali in niso klonili v najtežjih bojih, pa čeprev jim je šlo za življenje. Le tako je lahko doživela tolikšne uspehe.

Eleonora Slepár

Narod si bo pisal sodbo sam

Cenker

Ko je stopil slovanski narod v današnje kraje in si sam volil kneze, že je knežni kamen dobil tujca za gospodarja. Začela so se leta tlake in če je narod planil k uporni, so ga podrli na tla in še bolj pritiskali.

Pred pol stoletja se je delavski razred naše dežele združil v komunistično partijo in pričel z bojem za lepše življenje. Pogoji in čas so se menjavali in komunistično partijo ovirali pri hitrejšem izvajanju njenih ciljev. V dobi okupacije je sila komunistov, ki so se usmerili proti fašizmu, narasla in povezala ljudstvo v osvobodilni fronti. V svojem revolucionarnem boju je Partija ustverjala temelje nove družbene ureditve. Delovnim množicam je nenehno odkrivala pot boja in zmage. V osvobojenih vaseh so ljudje volili svobodno in kogar so hoteli. Tako izvoljeni poslanci so delali po svojih najboljših močeh, da opravičijo zaupanje svojih volivcev. V vojni vihri se je prvič sestal prvi slovanski ljudski parlament v Kočevju in prevzel vodstvo svojega naroda. To je storil, ker si je ljudstvo izvojevalo endšnost v osvobodilni fronti. Parlament je odposlal delegate na drugo zasedanje AVNOJ-a in se s tem vključil v družino jugoslovanskih narodov v federalno enoto.

Po težko izvojevani svobodi so komunisti pomagali organizirati ljudsko družbo. Domovino je bilo treba obnoviti, nato pa pričeti z novim nspredkom v gospodarstvu. V odnose med ljudmi in ureditev družbene lastnine so posegli z zakoni. Tako je začela pot nove Jugoslavije. Komunistična partija je ves čas stala na njenem čelu. Posebno tekrat, ko so zahtevali samoupravljanje in bolj humano družbo.

Pred kratkim so se komunisti zbrali na IX. kongresu ZKJ in pregledali svoje 50 letno delo. Da čim bolj pomagajo našemu socialističnemu sistemu, so se postavili naloge, da najprej razvijejo gospodarstvo na temelje samoupravljanja, da se uredijo odnosi med federacijo in republikami, o vseljovski obrambi in varnosti človeka, o položaju delovnega človeka, o politiki neuvrščanja.

Tako se uresničujejo Cankarjeve misli, da si delovni ljudje upravljajo tovarne in vodijo narod.

Vsak narod živi svoje življenje, vodi svojo, sebi zainteresirano politiko, se zanima za razvoj kulture; živi pač tako, kot ustreza njegovim življenjskim razmeram in pogojem. Želi si, da se ne bi drugi vmešavali, kritizirali to in ono in želeli izpostaviti svojo politiko, nasploh omrežiti narod, ga zaplesti in zvezati v gosto mrežo, iz katere se ne bi nikdar rešil. Pri tem bi bili prizadeti povsem nedolžni ljudje, ki si žele prijateljstva, ne žele pa si pritiska na politiko, vlado.

"Narod si bo pisal sodbo sam!" je rekel Cankar. Njegovega gesla se danes dosledno držimo.

Če se pogledamo v te, za Cankarja značilne besede, bomo spoznali še mnogo globlji pomen. Vsi si želimo svobode, želimo živeti v miru, v slogi in prijateljstvu z narodi. Hočemo voditi svojo politiko, politiko brez vmešavanja velikih sil; politiko, ki ustreza nam in s katero dosegamo uspehe.

Zlata Švab, 8. b

Stoletja je bil slovenski narod hlapec tujcem. Ni se zavedal svoje moči, tudi se jim ni poskušal upreti. Šele pred pol stoletja se je delavski razred prvič združil v KP in pričel z bojem za lepše življenje. Sila komunistov je iz leta v leto rasla, najbolj pa v letih okupacije in po njej. Vodila je množice delavcev v vojni. Postavila je svojo vlado, ker sta kralj in vlada pobegnili.

Po težko pridobljeni svobodi je prevzela vodstvo države in obnovo gospodarstva.

Misli in besede Ivana Cankarja so se pri nas, v naši državi uresničile, postali smo svobodni. Res pa je, da se te svobode ne zavedamo, saj sami pri tem nismo trpeli, zato smo pozabili tudi na Cankarjeve besede. Spominjajo in cenijo pa jih narodi, ki še niso svobodni, ki se še vedno borijo za neodvisnost.

Upam, da bo prišel dan, ko bo zavladel enekopravnost med
narodi, ne glede na vero, barvo kože in se močnejše države
ne bodo več vmešavale v politiko manjših držav.

Nevenka Markič, S. b

Ljudje hitijo v cerkev. Čakajo na trenutek njihovega vstajenja. Mogočniki se košatijo v bogatih oblačilih, revno ljudstvo ničvredno prezirajo. To siromašno ljudstvo, ki je pretrpelo toliko hudega! Vojne so mu razdirale domove, družine. Bogati se mu obrnili hrbet, kot da se zanj ne najde prostora, kjer bi skupaj s siromakom delili dobro in slabo.

Napočil je trenutek vstajenja ljudstva. Vzvišeni hitijo prvi naprej - k njihovem vstajenju. Toda tu morejo ukloniti smrti vrat. Obsojeni so na propad, na smrt. Tu ni rešitve. V mislih so si predstavljali vstajenja, našli pa so svoj zaton. Svojo smrt!

Trpečemu ljudstvu je to dan vstajenja. Trenutek, ki si ga ljudstvo najbolj želi.

Zanj se začne novo, boljše življenje.

Julči Jeglič, 7.b

Življenje naših narodov je bilo dolgo ena sama veriga zatiranja in poniževanja. Dolga leta so krivili svoje hrbte in gurali kot živine svojemu gospodarju. Toda njihova volje in vera v življenje je prodrla do kroja. A kaj, ko še vsi niso odprli oči, že so vihrale med njimi v vetru turška ogrinjala. Nad njihovimi glavami so se bleščali meči in jim pretili smrt. Kaj pa bi si v tistih časih človek sploh želel drugega? Svobodo ali pa smrt! Vedno bolj so hodili beli, koščeni smrti v naročje. Koliko mater je pohabilo svoje otroke, da bi jih lahko obdržale same in ne bi odšli med janičarje ali pa deklice v harem, kjer bi plesale v veselje tistemu ničvrednežu, ki pošilja vojake, da mučijo njihove starše, deklete; koliko krvi smo prelili, toda hrepenenje po sreči je premagalo tudi večletno trpljenje. Rešili smo se enega sovražnika in dobili drugega.

Vojna! Nesporazumi med narodi samimi so nenetili ogenj, ki je pomoril še tisto, kar je ostalo od prejšnjih let. Mnogi smo izgubili vsako upanje v lepše življenje. Toda to smo bili le mnogi, ne vsi. Zato so ostali, hrabriši obupane ljudi in jih pošiljali v boj. Prva in druga svetovna vojna! Konec! Posijalo je sonce, na katerega smo se borili toliko let in za katerega so mnogi izgubili svojce; sonce, katerega žarki naj razsvetlijo vsak kotiček naše zemlje in naj prepodijo smrad po sovražniku. Rje naj razje verigo zatiranja, ki se je pletla stoletja.

Irene Peharc, 7.b

LIKOVNE PRILOGE V TEJ ŠTEVILKI STEZIC SO PRISPEVALI:

Metjaž Globočnik in Ivan Revnik iz 7.b razreda

Peter Jurkovič, Marjan Urbančnik, Vili Vogelcnik, Janja Bodlaj,

Marjeta Štefe, Magda Frantar, Mira Radon, Rade Veselinovič,

Pavel Loc, Marjan Mikolič, Vladimir Rustja in Ivica Perko
vsi iz V.b razreda

PARTIZANOVA SMRT

Nemci so pridrveli v našo domovino. Ljudje gledejo, gledajo, ne vedo, kaj je to. Zvedeli so. Vojna! Nemci požigajo hiše in pobijajo ljudi. Bežimo v gozdove in se upiramo. Postal sem partizan. Nemci so me ujeli; mati je jokala, meni so tekle grenke solze. Zvezali so me. Dva sta hodila zraven mene. Čisto tiho sem se spraševal, kaj bodo naredili z menoj. Odpeljali so me v taborišče. Videl sem, kako grdo ravnaajo z ljudmi. Peljali so me v leseno barako.

Tam me zdaj bičajo. Oh, kakšne bolečine so to! Teden dni jesti ne morem. Pridejo pome. Peljejo me k zidu. Zavežejo mi oči. Tiho govorim: "Ne joži, mati!" Veter ponosa moje besede k materi. "Ustrelili me bodo in vrgli na kup, tja, kjer drugi počivajo. Toda veš, mati, za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti".

PARTIZANOVNO SLOVO

Leto 1941 je. Po vaseh korakajo čete Nemcev. Požigajo hiše, streljajo vaščane. Med pretresljivimi krikami umirajočih se sliši glasen krohot ubijalcev. Kako grozen je pogled na te strahote!

Prede se zavije v Mengeš, je majhno križišče dveh cest. Manjša pelje v hrib. Samotna pot je to. Na vrhu hriba, kjer se tudi pot konča, stoji domačija. V njej živi sin Brane in mati Marija. S svojimi rokami sta zgradilo hišo, s svojimi rokami sta obdelovala zemljo. Sin je nekega dne videl četo partizanov. Njihova obleka ni bila podobna uniformi. Bila je raztrgana, le na glavi so imeli ti pogumni fantje triglavke z rdečo zvezdo. Braneta je iz dneva v dan bolj nikalo stopiti z drugimi v borbo za svobodo. Mati mu ni branila, ko je nekega dne svojo željo izrekel. Bila je zavedna Slovenka in njene roke so bile žuljave od obdelovanja zemlje, ki so si

je sedaj tujci hoteli prilastiti. Poiškala je staro puško, ki jo je bila našla nekaj let po prvi svetovni vojni. Dala jo je sinu. Ta je odšel v gozdove. Ob slovesu so materine žuljave roke božale fantovo glavo, po uvelih licih pa so ji pritekale solze. A sin ji je rekel: "Ne jočite, mama! Ko bomo pregnali sovražnika, se bom vrnil." S temi besedami je odšel v gozd. Mati pa je stala še dolgo na pragu in gledala v gozd, kjer je izginil njen sin.

Vseko noč mati dolgo ne zaspi. Njene misli so pri Branetu. Njeno srce vedno trepeče kot trspetlike. Umirila se bo tedaj, ko se bo sin vrnil, vrnil s svobodo.

Breda Lekner, 5.c

SREČANJE S TONETOM SVETINOM

Ker je naša peta številka Stezic posvečena ustanovitvi KPJ in OF ter delavskemu prazniku, smo v ta namen obiskali pisatelja Toneta Svetina, ki je poleg Lovčeve hčere, Orlovega gnezda napisal tudi Ukano, s katero je zaslovel in v kateri opisuje borbe 31. divizije in VOS-a.

Tone Svetina se je rodil 1925 leta na Bledu, kjer je dovršil osnovno šolo.

Med vojno so ga Nemci januarja 1943 mobilizirali v delovno službo, nato pa nasilno vtaknili v vojsko. Decembra je pobegnil in se priključil NOV. V vojni je bil dvakrat ranjen in dobil čin kapetana. Pisati je začel 1960. Črtice s partizanskimi in lovskimi motivi je objavljajal v raznih revijah. Leta 1952 je izšla njegova povest Lovčeva hči pri založbi Lipa, 1963 pa Orlovo gnezdo. Za roman Ukana je dobil prvo Kajuhovo nagrado za leto 1963.

VOJNA V VIETNAMU

Ko sem se sprehajal po glavni ulici Tržiča in opazoval polne izložbe samih dobrot, sem si nenadoma zaželel, da bi lahko odpotoval nekam daleč, daleč.

Kam, sem se spraševal? V Vietnam? V deželo, o kateri sem že toliko slušal.

Že sem z mislimi potoval čez polja in potoke, čez sinje morje. Ustavil sem se v Saigonu. Sprehajal sem se po cestah, razritih od bomb. Zaman sem taval po trgu gor in dol. Nikjer nisem mogel zaslediti trgovine. Povsod same porušene hiše, ki so nemo opozarjale na strahote vojne.

Ljudje so tiho hodili mimo mene. Vsi ti ljudje si žele sonca, svobodo in mir. Otroci si žele, da bi se oče in mati vrnila. Prinesla boste kos belega kruha, takšnega, ki ga male otroške oči niso še nikdar vidеле. Prenehale bodo padati bombe. Postavili bodo nove hiše, v njih bodo trgovine z velikimi izložbenimi okni. Izza oblekov bo veselo pokukalo sonce. Oznanilo bo pomlad. Pomlad, ki bo oznanjala mir in začetek novega življenja. Nekdo me je prijel za rame. Prebudil sem se iz globokega sna in spet sem stal pred izložbo v Tržiču.

Dušan Ropret,

5. c

CESTA, NEVARNO MRAVLJIŠČE

Da, res je. Cesta je nevarno mravljišče. Beli trak, ki je včasih pomenil pesniku pot v tujino. Včasih zrak še ni bil nasičen s klapki bencina, človek je potoval počasi, vozili so ga konji. In danes! Hitimo - to je glagol, ki simbolizira vsa naša dejanja. Tudi ceste so postale simbol hitrosti.

Niso več beli trak, ne. Asfalt je temen, včasih je tudi krvav, kajti hitrost prinaša s seboj drznost. Drznost pa izziva smrt.

Nekoč sem se peljal zvečer z avtobusom iz Ljubljane v Tržič. Bila je jesen in na asfalt je veter prinašal rdeče, rumene in rjave liste. Na križišču pred Naklom smo videli krvav asfalt. Bil je nekomu poslednje ležišče. Nekdo je umiral na asfaltu. Pokrili so ga z njuho. Umiral je na mrzlem asfaltu in bilo je vse skupaj tako kratko in imelo je okus po grenkobi. Smrt na cesti zato, ker se je nekomu mudilo. Tisti, ki je umiral, je bil oče dveh deklic. Vračal se je domov. Vrnil se ni nikoli. Deklici sta ga čakali. Zaman. Smrt na cesti. To je nekaj, kar nima duha po zemlji, ki se dvigne, ko grobar skoplje jemo na pokopališču. To je duh po bencinu - duh, ki pomeni včasih tudi znamenje smrti, ki prihaja s hitrostjo. Saj ne bi bilo treba tako hiteti. Kam? Četudi je cilj, ni treba hiteti. Vse mine. In na cilj, na skupen cilj bomo prispeli, ko bo prišel čas. Zakaj bi hiteli?

Včasih, je bila cesta beli trak, po njej so topotali konji. Ljudje pa so imeli čas za razmišljanje. A danes? Lepo, a neverno mravljišče. Kaj nam danes pomeni cesta?

Jože Bukovnik,
6. b

MILIČNIK MI JE POMAGAL

Odšel sem iz sobe, v sivo oblačno jutro. Hitel sem po cesti in ves čas pogledoval na uro. Poleg mene so vozile dolge kolone avtomobilov in se izgubljale v bližnjem križišču. Tam so se avtomobili rezhajali; vsek se je odcepil v svojo stran in nadaljeval pot v sivo jesenko jutro.

Prišel sem do križišča. Tam so se križale štiri ceste. Na sredi, na majhni ploščadi je stal prometni miličnik in

in urejval promet. Včasih je zapiskal na piščalko ali pa je dvigoval roke, zmeraj pa se je premaknila kolona vozil in nadaljevala svojo pot. "Kaj, če ne bi bilo miličnika?" sem pomislil. Ob teh besedah me je kar streslo. Koliko nesreč bi se zgodilo in koliko žrtev bi zahtevale? Še vedno sem stal na robu križišča in gledal miličnika. Ima pa res velik vpliv na vozilo. Uravnava promet točno po predpisih in pazi, da ne pride do nesreče. Nisem mogel čez cesto, saj so mimo mene švigali avtomobili in izginjali v jutro. Pa so vedno prihajali novi in novi. "Zamudil bom šolo," sem pomislil. Iz te zagate me je spravil miličnik. Zapiskal je na piščalko in vsa vozila so se ustavila. Prišel je k meni in mi dejal, da grem lahko čez cesto. Ko sem prišel na drugo stran, sem se mu zahvalil, on pa je že odšel nazaj na svoje mesto. Piščalka je zapiskala in že so avtomobili zdrveli naprej. Še enkar sem se ozrl proti križišču, potem pa sem šel proti šoli, k' sem jo skozi megleno jutro že razločil.

Jelko Urbančnik, G. b

SREČANJE S PROMETNIM MILIČNIKOM

Miličniki so naši prijatelji. Zelo so nam potrebni. Imajo svoje avtomobile in motorje. Nikogar ne kaznujejo po neumnem. Miličniki imajo modre vetrovke in hlače, belo kapo in rokavice, pa tudi oddajnik nosijo čez ramo. Ta jim je potreban za obveščanje drugih miličnikov. Nekateri se celo skrivajo, da jih voznik ne opazi.

Neko nedeljo smo se peljali v Kranj. Vožili smo precej hitro, kar je tam prepovedano. Ustevil nas je miličnik. Oče mu je

pokazal dovoljenje in osebno izkaznico. Povprašal ga je, če ima trikotnik in prvo pomoč. Oče mu je odgovoril, da ima. Potem je še malo ogledoval avto. Ko je videl, da ima vse v redu, je rekel, da gremo lahko naprej. Šofer pa, ki je vozil za nami, je plačal dva tisoč. To dobro za vozniku, da se nauči. Miličniki prepredčujejo prometne nesreče.

Tega dogodka se bom dolgo spominjala. Če bom kdaj same vozila avto ali motor, bom morala biti bolj previdna. Miličniki prispevajo na pomoč pri vsaki nesreči.

Maja Ankele, 4. b

LJUDJE NA AVTOBUSNI POSTAJI

Sedela sem na klopci in opazovala ljudi na postaji. Bilo je sončno vreme.

Na postaji je čakalo veliko avtobusov na odhod. Ljudi pa ni bilo dosti. Opazovala sem neko žensko, ki je peljala v vozičku otroka. Obrnila se je proti voznemu redu, tam je nekaj časa stala, potem pa je počasi in nejevoljno odšla. Mogoče je zamudila avtobus? Ne, ni ga zamudila, ker je imela voziček in z njim ne more v avtobus. Tako sem premišljevala, ko se je oddaljevala.

Kmalu pa je na postajo pripeljal avtobus. Iz njega so se usuli potniki in na postaji je postalo živahno, vendar samo za nekaj časa. Potem pa je bilo začet dolgočasno. Jaz pa sem sedela tam in opazovala. Kmalu sem opazila tovarišico, ki je šla mimo postaje. Obrnila se je in šla nazaj proti pekarnji, gotovo je pozabila kupiti kruh ali kaj drugega.

Premišljevala sem, kako so si ljudje med seboj različni. Večkrat sem bile že na postaji, vendar nikoli še nisem videla toliko zanimivega.

Meri Tišler, 4. b

NA DEŽEVEN DAN

Dežuje! Gledam skozi okno. Lice pritiskam k šipi. Šipa je mrzla, a sčasoma jo ogrejem. Zunaj pada kaplja za kapljo. Dolgčas, večni dolgčas. Kakor da bi se ustavil čas. Oblaki se trgajo in spet sprijemajo. Gledam kaplje, ki padajo venomer. Vse mi že pleše pred očmi. Vstanem in se napotim na divan. Nekaj časa si dolgčas preganjam z branjem. Kmalu se tudi branja naveličam. Spravim knjigo in grem pomagat mami. Nasekam ji drva in jih znosim k štedilniku. Ko pa neha deževati, grem ven in se lovim z bretcem.

Pavel Ahačič, 6.a

VRT MOJH SANJ

Nihče ne more stopiti vanj. Zaklenjen je in skrit tujim očem. Leži v tistem kotičku srca, ki ga ne pozna nihče. Cankar je temu vrtu dejal kamrica in ta kamrica je v meni, bele stene ima in ob njih raste ovijajoče roža.

Res, sanje, ki so skrite v tem kotičku, so kot ta roža - vrtnica. Lepe, polne nežnosti, žliš, da bi se ti uresničile. Včasih pa padajo v sivo vsakdanjost, njih lepota izgine, čas izpuhti, v srcu bode le vrtničin trn. Kljub temu pa ta vrt cvete naprej. Sanje se porojevajo naprej, skrite želje bivajo tu, včasih, po pravici povedano večkrat pokukam v moj svet sanj in se zamislim, sanjarim, hrepenim po nekem višjem svetu, želim, da bi se sanje uresničile, da bi v življenju cvetele, kot cveto skrite pred svetom.

Včasih se mi zdi neumno, da toliko sanjerim in skušam zadušiti to z delom. Uspe, toda le za nekaj časa. Potem se želje in sanje še bolj razbohotijo in cvete bohotno v mojem vrtu sanj. Zelo majhna je ta kamrica, a sprejme toliko želja.

Poglobim se vase, skušam ločiti realne želje od neuresničljivih, pa se vedno kakšna izmuzne mojim očem, vedno ostane upanje: nekoč, morda, kdo ve

Rakla sem, da nihče ne pozna tega skritega kotička. Nekoč bo prišel nekdo, ki bo imel ključ, s katerim bo odprl vrata v kamrico. Kaj mi tudi to ene tistih želje, ki je skrita, za katero vsak misli, da jo pozna, pa ima vendar pri vsakem človeku drug obraz. Spet sanjerim, boste rekli. Kaj pa počno dekleta mojih let, kot to.

Na dnu v zadnjem kotičku tega vrta cvete majhna rožica, ki pa raste z leti, ki bo prerasla želje drugih, da še nekdo spozna to kamrico in njene skrite kotičke.

Marija Ahačič, 8.a

V MEGLI

Sprehejam se. Pot, po kateri hodim, je nekoliko blatna. Kot potuhnjena zvez se po gozdovih plazi megla. Zdi se, kakor, da je vse naokrog zagrnile z velikim sivim plaščem. Zdej, zdej se prikaže kje kak del gozda, kot bi se dvignil otoček sredi oceana.

Kakor razburkano morje buči pod mano globoka reka. Deroča in

umazana se prebija preko ostrih skal. Tam, prav na sredi zije pod nebo kot veliko žrelo, vrtinec.

Z juga je prihitel lahien vetrič, kot bi ga nosila ptičja krila. Zazibal je vejice v bližnjem grmovju in jih rahlo požgečkal, da so se prebudile. Še tisti trenutek so se usule z njih goste dežne kaplje, kakor bi padali biseri.

Tedaj pa je sonce predrlo meglo in na zahodu se je v prelepih barvah zalesketala sinja mavrica.

Janja Zibler, 6.a

V VEČER GREM SAMA

Stojim pri oknu in gledam, kako se narava počasi odeva v črn plašč noči. Čutim, da se obenem tudi moje misli, sanje in želje zavijajo v ta plašč in bežijo od mene. Postajam od trenutka do trenutka bolj žalostna. V sebi začutim željo po prostosti. Rada bi se znebila občutka, da me stene dušijo in tesnijo, zato odidem na sprehod.

Zunaj je mraz in veter se zeganja v vrhove dreves. Njegova pesem se mi zdi žalostna, podobna otroškemu jokcu. Tudi sama se želim zjokati, saj vem, da mi bo potem lažje. Naenkrat pomislim, zakaj sem pravzaprav tako otožna. Misli mi pohitijo nazaj in spomnim se na pogovor z očkom. Da, prav to je tisto, zaradi česar se mi oči polnijo s solzami. Popoldne sva se pogovarjala o poklicu. Vedno sem si želela poklic, ki mi bo v veselje in ki ga bom rada opravljala. Sedaj pa, ko sem pred tem velikim vprašenjem, nanj nimam odgovora. Moje želje in načrti o prihodnosti so se razblinili in od njih je ostalo le kup ruševin. Stojim pred temi ruševinami in ne vem, kaj bi storila. Ne vidim poti v prihodnost. Že nekaj časa iščem v srcu vsaj konček upanja in vere vase, ker vem, da bi mi bilo potem lažje. Vendar ju ne najdem.

Pred seboj zagledam drevo, veliko drevo, kakor počast.
Stresem se. Strah se je naselil v moje srce. Strah, ki ga do
sedaj nisem poznala. Premišljam, ali je res potrebno, da si
vse to tako ženem k srcu. Na to nimam odgovora. Molčim. Počasi
se vračam proti domu, vendar sem še bolj žalostna. Nisem našla
odgovora na svoje vprašanje, zato sklenem, da bom počakala jutro,
ki je pametnejše od večera. Upam, da ga bom le dočkala, vesela
in prežerna, kakor pred nekaj leti.

Nevenka Markič, 8. b

NAŠI NAJMLAJŠI PIŠEJO

P O M L A D

Sonček že toplo sije. Spomledi spravimo smučke in sanke na podstrešje. Potoček veselo žubori. Drevje in trava že zeleni. Zvonček kima z belo glavico. Teloh in trobentica se grejeta na soncu. Čebelica že p-ridno nabira med. Na vejici že ptiček veselo žvrgoli.

Maja Dornik, 1.a

Z G O D B I C A O P T I Č K U

Ob cesti stoji hišica. Sonce sije na drevo. Ptička dela gnezdo. V gnezdu se je izvalil mladič. Mamica je šla iskat črvičke. Ptička je padla iz gnezda. Muc se je plazil za ptičko. Ptička je zletela nazaj v gnezdo.

Beti Srečnik, 1.a

K U Ž A

Kuža čuva hišo. Stanuje v svoji pasji uti. Mamica mu nosi kosti, da ni lačen. Privezan je z verigo. Če pride tujec, kuža laja. Na mucu je hud. Najraje imam kuža, ki ne grize.

Boštjan Kuljič, 1.a

DESET SLOVENSkih KRAJEV
Geografske izpolnjevanke

1			2				
3			4				
5			6				
7				8			
9				10			
11				12			
13					14		
15						16	
17						18	
19						20	

V vodoravne vrste vpiši ustrezne besede:

1. strd,
2. žensko ime,
3. tla,
4. ogrevalna naprava,
5. najvišji del gore,
6. frnikola,
7. žensko ime,
8. drevo,
9. predlog,
10. dvorišče,
11. kar ni staro,
12. veliko naselje,
13. vrsta padavine,
14. dolg in tanek kos kovine,
15. slovenski politik,
16. začimba, ki jo izdeluje tovarna "Kolinska"
17. tisti, ki je zgoraj,
18. veliko staro poslopje,
19. sedež,
20. visoke vzpetine

Če na označena polja vpišeš ustrezne besede, dobiš v desetih vodoravnih vrstah imena desetih slovenskih krajev.

VELETRGOVINA "HERCOTER" ZA PROSTOR 18 1 1 0

Yee, ki bi se radi izučili za prodajalca, vamino,
do se zglasite v oprevo agencije Tržiš, Trg svobode 27,
najkasneje do 30. junija 1969.

Formaj je uspešno dovršena ocenitka. Priznanje skrajša
1.6.1969.

K sodalstva vab: "HERCOTER":

Prilagodit 00
enote
Vida Nagaj

Dalavari univerz **ČE SE ŠE NISTE ODLOČILI**
oddelok dalavarske šole kmetijske stroje in prvi
letnik srednje strojarne šole, oddelok za stroje.

- Pogoji so vsi: 1. za dalavarske šole: poklic
vijučarstva, strojarstva ali
podoben
2. za strojarne šole:
dovoljena srednja šola in vsaj
znanstven.

Vsa podrobnejša poizvedila dobite na dalavski univerzi
Tržiš.

Dalavska univerza

VELETRGOVINA "MERCATOR" PE Preskrba T R Ž I Č

Vse, ki bi se radi izučili za prodajalce, vabimo, da se zglase v upravi enote Tržič, Trg svobode 27, najkasneje do 30. junija 1969.

Pogoj je uspešno dovršena osemletka. Pričetek učenja 1.8.1969.

K sodelovanju vabi "MERCATOR"!

Predsednik UO
enote
Vida Mejač

Delavska univerza bo v novem šolskem letu odprla oddelke delovojske šole kovinske stroke in prvi letnik srednje ekonomske šole, oddelke za odrasle.

- Pogoji za vpis:
1. za delovojsko šolo: poklic ključavničarja, strugarja ali podobno
 2. za ekonomsko srednjo šolo: dokončana srednje šole in redna zaposlitev.

Vsa podrobnejša pojasnila dobite na delavski univerzi Tržič.

Delavska univerza

SGP TRŽIČ

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE TRŽIČ

GOSTIŠKO PODJETJE TRŽIČ - Majda 6 - Telčena 71120

Naše podjetje vsako leto sprejema v učenijsko delavnico, botaniko in kuharico, katerega namena je 3 mesecem praktično delo in učenje v podjetju obrata tesarstva Pešta. Ostali 4 meseci pa teoretični pouk v Gostišnem šolskem centru Sled.

Dragi učenci,

letos zaključujete obvezno šolanje. Pred vami je težka in važna odločitev. Izbrati si boste morali poklic, ki bo ustrezal vašim interesom in sposobnostim.

Če ste se odločili za poklic zidarja ali tesarja, vas vabimo, da se zgledate v našem podjetju, kjer se boste lahko seznanili z delom in pogoji, ki jih delo zahteva.

V uk bomo sprejeli učence, ki so uspešno zaključili osmi razred. Za tiste učence, ki bodo zaključili šolsko obveznost v 6. ali 7. razredu, bomo organizirali posebne tečaje, da si bodo lahko pridobili ustrezno kvalifikacijo.

Splošno gradbeno
podjetje

KOMUNALNO PODJETJE TRŽIČ

Komunalno podjetje Tržič priporoča svoje gradbene, obrtniške in komunalne uslugе.

SGP TRŽIČ

GOSTINSKO PODJETJE TRŽIČ

Naše podjetje vsako leto sprejema v učenje natakarje, natakarice in kuharice, katerim omogoči 8 mesecev praktično delo in učenje v podjetju obrata restavracije Pošta. Ostale 4 mesece pa teoretični pouk v Gostinskem šolskem centru Bled.

V letošnjem šolskem letu nameravamo sprejeti v učenje 3 natakarje ali natakarice in 2 kuharici ali kuharja.

Pogoj za sprejem je dovršena osnovna šola.

MESARSKO PODJETJE TRŽIČ

Mesarsko podjetje Tržič prodaja v vseh svojih poslovalnicah v Tržiču in Kranju vse vrste kvalitetnega svežega mesa. Posebno pa so iskani suhomesnati izdelki, ki jih v zadostnih količinah nudijo vse poslovalnice tega podjetja.

Delovna skupnost Mesarskega podjetja Tržič se priporoča za obisk.

Mesarsko podjetje Tržič vabi ob tej priložnosti učence, ki bodo opravljeno osemletko, stanujočimi na območju tržiške občine, da se prijavijo za učenje poklica kvalificiranega mesarja.

KOMUNALNO PODJETJE TRŽIČ

Komunalno podjetje Tržič priporoča svoje gradbene, obrtniške in komunalne usluge.

TOVARNA USNJA "RUNO" TRŽIČ proizvaja vse vrste zgornjega usnja.

V letošnjem letu bomo sprejeli 6 mlajših delavcev za razna dela v podjetju. Pogoji za sprejem je starost 15 let in zadovoljivo zdravstveno stanje.

Sprejemamo tudi interese za vpis v srednjo tehnično usnjersko šolo v Domžale. Pogoji za sprejem je dovršena osnovna šola.

Štipendija po veljavnem pravilniku.

T R I O tržiška industrija obutve in konfekcije TRŽIČ

Tržiška industrija obutve in konfekcije Tržič priporoča svoje izdelke.

V letošnjem letu bomo sprejeli v zaposlitev učence, ki bodo uspešno končali osnovno šolo.

Obrtno podjetje AVTOOPREMA TRŽIČ

Izdeluje karoserijsko opremo, transportna sredstva, industrijske neprave, pohištveno in industrijsko opremo; predeluje pločevino.

AVTOOPREMA
TRŽIČ

Geografsko zlogovno križanko iz 4. številke Stezic je pravilno rešil Cveto Perko, 7. b in dobil nagrado 15,00 N din.

Križanko "Hišica" je pravilno rešilo 25 učencev.

Izžrebani so bili: 1. nagrada: Robert Fikel, 1.a 10,00 N din
2. nagrada: Boštjan Kuljič, 1.a 8,00 N din
3. nagrada: Branko Istenič, 1.a 5,00 N din

Rešitve križanke DESET SLOVENSkih KRAJEV pošljite v uredništvo Stezic do 15. maja 1969.

Nagrade: 1. nagrada	15,00 N din
2. nagrada	10,00 N din
3. nagrada	5,00 N din

za prve pomladne dni

čevlji *Peke*

